

Ora potrivită

Necorupb

Se lasă peste plopi o altă seară,
mai obosită și mai stoarsă de puteri,
parcă și vântul care bate-afară
aduce-n pragul casei ce-a fost ieri.
Sunt dorurile care vin pe gânduri,
plutind ca frunzele căzute din copaci
peste izvoarele urcând din prunduri,
când vor să te audă dar tu taci.

Plecată ești, se simte depărtarea,
și umbre de uitări se-adună peste noi,
se zbate la apusul toamnei marea,
iar la răscruci copacii sunt mai goi.
Revine iarna-n suflet, este-aproape,
cuvintele rămân tăcute tot mai mult,
doar dragostea mai poate să ne scape,
când șoaptele vrăjite ți le-ascult.

Te-aștept acum - e ora potrivită -
din necuprins de zări aș vrea să te ivești,
să-ți sorb din trup licoarea mult dorită,
pe când mă minți cu-aceleași vechi povești.